

projednání a rozhodnutí, aniž bylo třeba zabývat se dalšími vývody zmateční stížnosti, uplatňujícími důvod podle čís. 5 Šu 281 tr. ř.

Čís. 2642.

Předpokladem dokonané krádeže je, by věc z moci majitele přešla v moc zlodějovu.

Navrácení věci jako nutný důsledek přistižení pachatele při horkém činu není náhradou škody ve smyslu Šu 187 tr. zák.

(Rozh. ze dne 4. února 1927, Zm I 571/26).

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku zemského trestního soudu v Praze ze dne 26. srpna 1926, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem nedokonané krádeže podle §§ 8, 171, 174 II c), 176 II a) tr. zák.

Důvody:

Dovolávajíc se důvodů zmatečnosti čís. 9 a), správně čís. 10 a čís. 9 b) u 281 tr. ř. uplatňuje zmateční stížnost, že nalézací soud posuzoval jednání obžalovaného neprávem jako krádež nedokonanou místo dokonané a že v důsledku toho není ani odepření beztrestnosti podle Šu 187 tr. zák. v zákoně odůvodněno. Stížnost je v tom i onom směru bezdůvodna. Nalézací soud zjišťuje po skutkové stránce, že obžalovaný byl v noci dne 7. června 1926 Antonínem P-ou a jeho manželkou přistižen v jejich krámě, že zásuvka kupeckého stolu byla povytažena a že obžalovaný při svém přistižení odcizené jím drobné peníze, jichž mohlo býti nejméně za 100 Kč, opět hrnul do zásuvky. Právem shledal nalézací soud v tomto jednání obžalovaného krádež nedokonanou. Neboť k dokonání krádeže vyžaduje zákon v Šu 171 tr. zák. odejmutí věci z cizí držby, pod níž se v trestně právním smyslu vyrozumívá skutečný poměr, záležející v tom, že někdo má věc ve své moci, takže s ní může podle libosti nakládati a osoby třetí z toho vyloučiti. Předpokladem dokonané krádeže je proto, by věc z moci nynějšího majitele přešla v moc zlodějovu. V souzeném případě nepodařilo se však obžalovanému podle oněch zjištění dosíci moci nad penězi, jež sice již měl zastrčeny v kapse, poněvadž uskutečnění tohoto jeho úmyslu postavila se úspěšně v cestu vůle dosavadního majitele peněz, jenž nedále chtěl je podržeti ve své moci; viděl se proto obžalovaný nucen od dokonání krádeže upustiti a ponechati peníze v držbě dosavadního majitele. Zjištěným zásahem obžalovaného nezanikla ještě dosavadní držba majitele a nebyla jeho disposiční moc nad penězi zcela přerušena. Nalézací soud posoudil tudíž případ způsobem odpovídajícím zákonu, dospěv k závěru, že peníze nepřešly z držby jich posavadního vlastníka v moc obžalovaného, nýbrž že tomu bylo zabráněno překážkou odjinud v to přišlou, totiž přistižením se strany majitele peněz a že proto skutek, obžalovanému za vinu kladený, zakládá skutkovou podstatu krádeže

nedokonané. Je-li tomu tak, nebylo zákonné podmínky pro přiznání beztrestnosti podle §u 187 tr. zák. Neboť k účinné lítosti podle tohoto místa zákonného se vyžaduje, by škoda byla poškozenému nahrazena. Poněvadž však při zlodějském útoku na peníze zůstalo jen při pokusu, aniž tento útok přivodil nějaké poškození, nelze mluvit o náhradě škody, kdyžtž jednáním obžalovaného žádná škoda nepovstala. Trestnost vyvolávajícího důvodu podle §u 187 tr. zák. nelze proto v souzeném případě užití. Než i kdyby se, jak tvrdí zmateční stížnost, mělo za to, že jde o krádež dokonanou, nemohl by přes to onen omluvný důvod býti obžalovanému přiznán. Schází tu náležitost dobrovolné náhrady škody. Neboť podle oněch zjištění rozsudku bylo obžalovanému následkem přistižení při krádeži zabráněno, dostatí ukradené peníze v bezpečí. Jeho situace podobala se velmi situaci zloděje, jenž přistižen byv při krádeži, zhodí se odcizeného předmětu jen pro zřejmou nepravděpodobnost, že by se mu podařilo, pro sebe jej zachrániti (§ 188 a) tr. zák.). Nebylo to proto dobrovolné rozhodnutí, které přimělo obžalovaného k navrácení ukradených peněz, nýbrž výlučně jen zasáhnutí poškozeného, které neposkytovalo obžalovanému jiného východiska, leč věc vrátiti. Za tohoto stavu věci nelze v navrácení odcizených peněz spatřovati výron účinné lítosti ve smyslu §u 187 tr. zák., navrácení to bylo spíše jen nutným důsledkem přistižení obžalovaného při horkém činu. Není proto opodstatněn žádný z dovolávaných důvodů zmatečnosti, pročtž bylo zmateční stížnost obžalovaného zavrhnouti jako bezdůvodnou.

Čís. 2643.

Nedbalé jednání dlužníkovy ve smyslu §u 486 čís. 1 tr. zák. musí býti v příčinné souvislosti s neschopností platiti a jako příčina neschopnosti k placení musí této předcházeti.

(Rozh. ze dne 4. února 1927, Zm II 226/26).

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Olomouci ze dne 10. března 1926, pokud byla rozhodnutím nejvyššího soudu ze dne 16. listopadu 1926, č. j. Zm II 226/26/2 odkázána na veřejný rok ohledně výroku napadeného rozsudku, jímž byl stěžovatel uznán vinným přečinem úpadku z nedbalosti podle §u 486 čís. 1 tr. zák., zrušil však rozsudek nalézacího soudu ve smyslu §u 290 tr. ř. z úřední moci ve výroku, jímž byl obžalovaný uznán vinným přečinem úpadku z nedbalosti podle §u 486 čís. 1 tr. zák., jakož i ve výroku o trestu a ve výrocích s tím souvisejících a věc vrátil soudu prvé stolice, by ji v rozsahu zrušení znovu projednal a o ní rozhodl, přihlížeje k právo-
platnému odsouzení obžalovaného pro přečiny podle §u 486 čís. 2 a §§ů 9, 486 písm. b) tr. zák. V otázce, o niž tu jde, uvedl v